

Ordre de Culte 16è Diumenge de Pentecosta 25-9-2022

Preludi musical

Benvinguda i pregària

Himne: Déu que per sempre s'obri el meu llavi (11 CG)

Música: F. F. Flemming; Lletra: Antoni Almudèvar

Crida a la lloança: Salm 91, 1-6.14-16

Himne: Vull estimar-vos Senyor (39 CG)

Música: Thomas Hastings; Lletra: Benjamí Planes

Lectures bíbliques:

Jeremies 32, 1-3a.6-15

1 Timoteu 6, 6-19

Himne: Señor, heme en tus manos (373 HC)

Música: Friedrich Silcher; Lletra: Julie von Hausmann, tr.

Federico Larrañaga

Interludi musical

Proclamació de la Paraula:

Lluc 16, 19-31

Pregària per la il·luminació

Interludi Musical

Resposta a la Paraula

Himne: Sentir el món amb fraternitat

Vida comunitària:

Ofrena (Interludi)

Anuncis

Himne: Quan ressoni la trompeta

Benedicció

Postludi

Litúrgia i Proclamació de la Paraula: Marta López Ballalta

Música: Pizzicato

Escola Dominical: Alicia Pallàs

Lectures: Anna Plantada

Diaques: Cristina Akamba i Elisabeth Cortés

Butlletí: Rubén Pallàs

Església Protestant de Barcelona – Centre

Carrer dels Tallers, 26 – 08001 Barcelona – Tel. 680 87 32 62

Correu electrònic: elbutlletitallers@gmail.com - **web:** www.esglesiatallers.org

Compte bancari: Triodos Bank IBAN: ES42 1491 0001 2820 2713 0323

EL BUTLLETÍ

Església Protestant de Barcelona - Centre

Nº 1842 de 25 de setembre de 2022

Dubtes

L'home no se sent còmode amb les preguntes sense resposta per naturalesa necessita trobar una resposta a totes les preguntes que es fa. Això és positiu perquè buscar respostes ens obliga a trobar veritats –o almenys a trobar les nostres veritats-.

Una de les característiques de la infantesa és la pregunta: per què? A qualsevol cosa nova l'infant pregunta, per què? En aquesta edat, els pares ho saben tot i són el seu refugi del saber. Més tard vindrà l'època que es posarà en dubte la saviesa dels pares, i això també és bo i necessari.

Menystenim la figura del cagadubtes, aquella persona que triga a prendre decisions perquè valora cadascuna de les opcions. Ve sovint representada per l'Ase de Buridan, que és aquell ase que no sap triar entre dos munts de fenc i, per tant, acaba morint de fam. Per contra, admirem la persona segura de si mateixa, aquella que no dubta, que pren les decisions ràpidament i amb seguretat i que té les coses clares. Aquestes persones ens donen seguretat. Però dubtar no significa paràlisi, dubtar és pensar, és no conformar-se amb la realitat immediata que ens envolta i anar més enllà del que ens ha estat donat o sembla evident.

René Descartes, pare de la filosofia racionalista, va utilitzar el mètode de la raó per posar tot el que sabia en dubte, fins al punt de dubtar de la mateixa existència per arribar a la famosa frase «Penso, llavors existeixo». Dubtar és posar en risc les nostres conviccions. Qui no dubta són els fanàtics i extremistes. Aquests semblen valents i segurs, però, no és més valenta la persona segura de les seves conviccions sinó la persona que s'atreveix a revisar les seves conviccions i confrontar-les amb el risc d'adonar-se que les pròpies conviccions es dilueixen com un terròs de sucre en aigua calenta. El dubte serveix per eliminar prejudicis, supòsits no fundats, creences no examinades, i no és en absolut contradictori en la recerca d'una suposada veritat.

L'exercici del dubte ens porta a la moderació i a l'equilibri. És comprovar que ningú està en possessió de la veritat absoluta. Però transitar pel camí del dubte és difícil, requereix reflexió i valentia, és més fàcil abraçar actituds fanàtiques i totalitàries que

ens donen una suposada seguretat. El llenguatge dels totalitarismes és simplista i mai apel·la a la raó sinó als sentiments i a l'obediència.

Per això, no entenc el cristianisme sense el dubte. No accepto la complaença del cristianisme amb l'estatu quo. No entenc el cristianisme que s'instal·la en l'apatia i la indiferència i accepta l'estatu quo sense posar-lo en qüestió. El cristianisme no és alienar-se del món i les seves circumstàncies sinó preguntar-se sobre el món, la societat, sobre el que ens condiciona, influeix o directament dirigeix les nostres consciències sense que, en moltes ocasions, ens adonem. Perquè el cristianisme és dubtar i fer-se preguntes. ¿No va ser Crist qui va posar en qüestió l'estatu quo jueu?

Però el dubte és inherent a la individualització de l'individu. No hi ha dubte si no hi ha llibertat de pensament i de consciència. Fins a l'edat mitjana, l'Església controlava el pensament. L'individu formava part d'una col·lectivitat, però el seu pensament era controlat per l'Església i, per tant, no era un individu lliure. Amb el protestantisme, l'individu s'individualitza, és a dir, tot i formar part d'una col·lectivitat, és un individu independent capaç de pensar per ell mateix i no ser condemnat per això.

Una de les característiques del nazisme és precisament la desindividualització de la persona, és a dir tornar la persona al ramat. A partir de missatges persistents, la gent acaba acceptant el seu pensament i deixar de pensar i dubtar. No ens enganyem, també els estats democràtics intenten desindividualitzar el ciutadà, potser de manera més subtil, però l'objectiu és sempre el mateix, el pensament únic, «o estàs en mi o és l'hecatombe». Això és grotescament evident amb els estats totalitaris, els moviments extremistes i les sectes destructives i manipuladores.

Però el dubte racionalista no sempre és una opció. La fe és dubte i incertesa. A les preguntes sobre Déu i les seves promeses no en tenim cap certesa. Ningú ha vist Déu, ningú ha tornat de la mort per explicar-nos si realment hi ha una altra vida. La fe és fràgil. Com va dir Kierkegaard «El dubte no és vençut pel coneixement, sinó per la fe, de la mateixa manera que la fe ha portat el dubte al món». Per Kierkegaard el cristianisme és més que qüestionar-se sobre el bé o sobre les normes que cal seguir. Perquè el creient que ha arribat a interioritzar la fragilitat de la fe pot, a partir del dubte, romandre en el dubte i convertir-se en un agnòstic o bé deixar de plantejar-se el cristianisme com una religió de normes i regles. Aleshores, el cristià deixa en segon pla l'examen del bé i del mal, deixa d'intentar entendre Déu d'una manera racional, no cerca una explicació de Déu com el gran creador ni com la raó que explica la nostra existència, ja no busca la gran veritat que fonamenti la seva fe que el portarà irremeiablement a l'agnosticisme, sinó que busca la seva veritat. Per Kierkegaard el dubte forma part de la fe. El dubte és la part racional del pensament de la persona. Sense el dubte la fe no tindria una substància real. El dubte és un element essencial de la fe. Per ell, tenir fe que Déu existeix sense haver dubtat mai de la seva existència no seria una fe que valgués la pena ser viscuda. Dit d'una altra manera, el que podem percebre amb els sentits no requereix fe perquè els sentits ens donen la prova. Si poguéssim percebre Déu o si poguéssim entendre Déu d'una manera objectiva,

deixaríem de creure; però precisament com que no podem, hem de creure. En aquest sentit, creure o tenir fe en Déu és saber que no el podem percebre de cap manera, i, tot i això, tenir fe. Llavors com diu Kierkegaard, "es fa el salt al buit. És viure la vida amb passió i encara que és terrible saltar als braços oberts del Déu viu, és l'únic camí de la reconciliació. El que importa no és que el cristianisme sigui veritat sinó que sigui veritat per tu."

La vida és com caminar sobre un filferro i estar pendent de no caure fanàticament en cap "isme" i utilitzar el dubte com la nostra barra d'equilibri.

Rubén Pallàs

ANUNCIS I COMUNICACIONS

FAMÍLIA CRISTIANA

Tinguem presents a les nostres oracions els germans que tenen problemes de salut i a les persones que en tenen cura. Que el Senyor els acompanyi cap a una presta recuperació.

AGENDA

- Del 30 de setembre al 2 d'octubre, alguns joves de la nostra comunitat, amb d'altres de la EEC i la IEE, participaran al festival jove de l'Església Metodista d'Anglaterra a Birmingham. Preguem perquè sigui un temps enriquidor i divertit per ells.
- El diumenge 2 d'octubre, a les 18h, tindrem l'acte de clausura de les celebracions del 150è aniversari de la nostra església, serà un temps per recordar i celebrar com el Senyor ens ha anat portant de la mà, per gràcia i amb misericòrdia. Tindrem la participació de les autoritats de la ciutat i el país.
- El dissabte 15 d'octubre, a les 10h, tindrem el primer Taller de la EEC d'aquest curs. Versarà sobre l'Evangeli de Lluc i el llibre dels Fets dels Apòstols. Serà a l'Església Betel-Sant Pau (carrer d'Aragò 51).
- El diumenge 16 d'octubre, es reunirà el Consell de l'església, a les 8:30h, al segon pis.
- Del 29 d'octubre a l'1 de novembre, la EEC està preparant una sortida per joves, entre 16 i 22 anys, serà a Mas Dausà. Hi participaran els joves de la nostra comunitat i també de les altres esglésies de la EEC.

LA CISTELLA SOLIDÀRIA

Aquesta setmana, les urgències al "Chiringuito" eren de pa de motlle, llaunes petites i amb obre fàcil de tonyina i formatgets en porcions. Tot en petit format perquè sigui més fàcil de repartir. Així que ja ho tenen!!! Seguim parant l'orella per saber què fa més falta i seguim pregant per la tasca que fan. Son temps molt complicats i encara més, per la gent que viu al carrer o passa situacions complicades.

CANAL DE YOUTUBE

Podreu seguir el culte en directe a youtube a les 11.00:
<https://youtu.be/6KoJMkE6daA>